

# РЕШЕНИЕ

№ 4998

гр. София, 28.09.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав**, в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Златка Илиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3112** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. В., гражданин на Република М., [дата на раждане] в Република М., притежаващ Паспорт № С0381322, издаден на 13.11.2017 г. от МВР-М., с МБ 0907981493007, чрез адв. Г. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D" с изх. № SKR 19000748/14.02.2020 Г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, не изпраща представител. Представя писмено становище.

Ответникът – Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М., редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт Д., която моли съда да потвърди издадения отказ, като правилен и законосъобразен, а жалбата - отхвърлена, като неоснователна.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена се представлява от прокурор Малинова, която излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли съда да потвърди издадения отказ.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 19.12.2019 г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място] с вх. № 19000748 за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване). Попълнил е т. 29 от формуляра „цел на пътуване“, като е отбелязал „друго – виза „D““. Посочил е, че приемащо лице е В. К. М., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1. Към заявлението са приложени, както следва: копия от националния паспорт, от личната карта на съпругата си А. А. В., декларация с нотариална заверка на подписа с рег. № 2863/23.12.2019 г., изходяща от А. А. В., в която е посочено, че гражданският брак, който е сключила със С. В. на 28.12.2014 г. не е сключен единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и че поема разходите му за издръжка, медицинските разходи и разходите за прехрана. Приложен е и Договор за наем, сключен между жалбоподателя и В. К. М. с дата 17.12.2019 г. с нотариална заверка на подписите на договарящите се, с рег. № 5298/17.12.2019 г. за възмездно ползване за срок на една година за недвижим имот с административен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, както и декларация от наемодателя, че е съгласна В. да бъде адресно регистриран на посочения адрес. Съгласно Удостоверение, издадено от Районен съд – Кочани, Република С. М. спрямо жалбоподателя няма съставен обвинителен акт, влязъл в сила и не е произнасяно невлязло още в сила осъдително решение. Представено е още Удостоверение № 130/13.05.2019 г., издадено от Общинска банка, удостоверяващо, че жалбоподателя има открита банкова сметка с авоар в нея, както и Удостоверение за сключен граждански брак, от което е видно, че жалбоподателят е сключил граждански брак на 28.12.2014 г. в [населено място], Република С. М., с А. А. В. .

В Докладна записка с рег. № 5365р-173/28.01.2020 г., изготвена от Директор на Областна Дирекция на МВР – Б. до Директор на Дирекция „Миграция“-МВР е отразено, че относно съгласувателна процедура на македонския гражданин С. В. е извършена проверка, документирана в Докладна записка с рег. № 5365р-150/24.01.2020 г., в хода, на която е установено следното: с домакина на

апликанта – В. К. М. са проведени няколко телефонни разговора, където същата е заявила, че ще се яви в помещенията на гр. „Миграция“ във връзка с провеждане на интервю и за представяне на документи/доказателства по искането за издаване на виза на жалбоподателя, като същата до датата на докладната не се е явила. На 23.01.2020 г. е проведен пореден разговор с В. К. М. във връзка с установяване контакт със съпругата на жалбоподателя, като наемодателката е заявила, че няма контакт със съпругата на жалбоподателя. На същата дата от страна на компетентните органи е извършена проверка на адреса, посочен от домакина на апликанта. В. К. М. не е открита на посочения в договора за наем адрес, като съседите в сградата са потвърдили, че тя не живее на този адрес, пребивавала е на квартира, а жилището, отразено в заявлението за издаване на виза няма електрозахранване, тъй като не е заплащано от 3 години.

По отношение на съпругата на жалбоподателя, след извършена справка в информационната система на МВР е установено, че същата притежава двойно гражданство /българско и македонско/, с месторождение: Република С. М., настоящ адрес- Република С. М. и постоянен адрес: [населено място], [община]. След проведен разговор с кмета на [населено място] е установено, че същата не живее в селото.

В проверката по съгласуване на визата от страна на жалбоподателя не са били представени договорът за наем с нотариална заверка на подписите на С. В. и В. К. М. или декларация по §1 т.20 от ДР на ЗЧРБ, не е проведено интервю с В. М., предвид нейното неявяване.

Изразено е становище, че от събраната информация следва извод, че е създадена организация за заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и съответно получаване на разрешение за пребиваване, чрез формално изпълнение на критериите. Становището, обективизирано в Докладна записка с рег. № 5365р-173/28.01.2020 г. до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР е за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване“.

Становището на Дирекция Миграция, като изхождащо от административен орган, и дадено в кръга на неговата компетентност - в рамките на съгласувателната процедура, като неоспорено и неопровергано от други доказателства по делото, съдът цени като официален документ с обвързваща доказателствена сила за изложените в него данни и обстоятелства, по смисъла на чл.179 ГПК вр. чл.144 АПК.

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР с изх. № SKP19000748/14.02.2020 г., с адресат оспорващият С. В. от Посолство на Република България в С., Република С. М., подписано от завеждащ „Консулска

служба“ – С. К., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ – „апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“ и „апликантът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“, а именно, С. В. не е доказал условията на планирания престой и че се касае за заобикаляне на визовия режим в Република България с формално изпълнение на критериите за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично, на 17.02.2020 г. Жалбата е депозирана до съда на 02.03.2020 г., съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. По делото от страна на административния орган са представени Заповед № 9/03.01.2019 г., издадена на основание чл. 23, ал. 3, т. 1 от Закона за дипломатическата служба от посланика на Посолство на Република България – С.; Заповед № 19/03.01.2019 г. изд. вр. Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България и на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи вр. с чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от Закона за администрацията, издадена от Посланик на Посланик на Посолство на Република България – С. (л.28-29).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ,

изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Предвид обстоятелството, че съгласуването от Дирекция "Миграция" е част от задължителната процедура по издаването на визи, то именно данните по докладна записка на полицейския инспектор - л. 66 от делото, обусловили отказа, съставляват част от административната преписка и следва да бъдат ценени като част от мотивите за отказа. В този смисъл е приетото с Тълкувателно решение № 16831.03.1975г. на Върховния съд, ОСГК. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Видно от отбелязването в заявлението си за издаване на виза, жалбоподателят е посочил за цел на пътуването „друго – Виза Д“. Същият не е конкретизирал ясно и недвусмислено целта на пребиваване в Република България.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв

принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Ш. и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на С. В.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С., Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело В., ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава. Съгласно чл.1, ал.1 ЗЧРБ, този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, а алинея 2 от същата норма определя, че в приложното му поле попадат и членовете на семейството на български гражданин, които не са граждани на държава - членка на Европейския съюз, или на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария. Тъй като жалбоподателят е гражданин само на Република С. М. то следва, че същият не е гражданин на държава-членка на ЕС, нито държава, страна по Споразумението за ЕИП. Следователно, правото му да пребивава в страната е регламентирано от нормите на ЗЧРБ.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява,

че жалбоподателят е сключил граждански брак в Република С. М., в [населено място], с А. А. В., притежаваща двойно гражданство /македонско и българско/ преди пет години. Последната е с настоящ адрес в Република С. М.. Липсват данни през този период В. да е заявявал намерение за дългосрочно пребиваване в България, поради причини от семеен характер и по-специално с цел съвместно живеене на двамата съпрузи в страната. В хода на извършената проверка от служба „Миграция“ – ОДМВР Б. е установено, че съпругата на жалбоподателя - А. А. В. не живее на декларирания от нея постоянен адрес в [населено място], Б. и е непозната за наемодателя-домакин В. К. М. . Последната пък е отказала съдействие на административния орган в усилията му да събере данни за молителя и семейството му, с цел установяване предпоставките за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При издаване на постановения отказ е съобразено също, че жилището – обект на договора за наем, представен към заявлението е с изключено захранване от няколко години.

Към административната преписка е приложена декларация на съпругата на жалбоподателя , в която последната е заявила, поема разходите му за издръжка и медицински такива. Същата, обаче не е подкрепена с доказателства относно трайната установеност на декларатора и останалите членове на семейството / две малолетни деца/ на територията на България- настоящ адрес, месторабота, финансова обезпеченост и др.

При тези обстоятелства съдът приема за недоказано съпругата на жалбоподателя да пребивава фактически постоянно в Република България. Такова обстоятелство не следва пряко от българското и гражданство.

Предвид изложеното, съдът намира, че в хода на производството по издаване на виза тип „Д“ не са доказани, а това е в тежест на молителя, целта и условията на пребиваването му, установеността на неговото семейство на територията на Република България, както и че постановеният отказ би довел до реално разделяне членовете на семейството. От срочното право на пребиваване по регламента и обстоятелствата за семейството на жалбоподателя следва, че процесният отказ не нарушава правото му на личен и семеен живот, гарантирано по чл.8 ЕКПЧ.

Като се отчетат посочените по- горе обстоятелства, се установява наличието на основания за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията и се обосновава извод за злоупотреба с права и недобросъвестност от страна на жалбоподателя. Административният орган е представил убедителни доказателства в тази насока, като преди това е извършил задълбочена проверка. В тази връзка, съдът споделя мотивите за отказ за издаване на исканата виза и на основание т. 23, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ (апликантът е представил документи с невярно съдържание или декларирани неверни данни).

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е

издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, като такава.

От страна на ответника не е отправено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

#### РЕШИ:

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на С. В., гражданин на Република М., [дата на раждане] в Република М., притежаващ Паспорт № С0381322, издаден на 13.11.2017 г. от МВР-М., с МБ 0907981493007, чрез адв. Г. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D" с изх. № SKR 19000748/14.02.2020 Г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: